

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Τυφλού

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Κυριακή του Τυφλού, Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Ιω. θ' 1-38 (25-05-2025)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε νίσαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ

οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἡρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἡρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἡνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἥδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστιν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἥδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῇς ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἡνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου· εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρὼν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ

σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, καθώς πήγαινε στο δρόμο του ο Ιησούς, είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός. Τον ρώτησαν, λοιπόν, οι μαθητές του: «Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε και γεννήθηκε αυτός τυφλός, ο ίδιος ή οι γονείς του;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού πάνω σ' αυτόν. Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που με έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται. Όσο είμαι σ' αυτόν τον κόσμο, είμαι το φως για τον κόσμο» Όταν τα είπε αυτά ο Ιησούς, έφτυσε κάτω, έφτιαξε πηλό από το φτύμα, άλειψε με τον πηλό τα μάτια του τυφλού και του είπε: «Πήγαινε να νιφτείς στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ», που σημαίνει «απεσταλμένος από το Θεό». Ξεκίνησε, λοιπόν, πήγε και νίφτηκε και όταν γύρισε πίσω έβλεπε. Τότε οι γείτονες κι όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως ότι ήταν τυφλός, έλεγαν: «Αυτός δεν είναι ο άνθρωπος που καθόταν εδώ και ζητιάνευε;» Μερικοί έλεγαν: «Αυτός είναι», ενώ άλλοι έλεγαν: «Είναι κάποιος που του μοιάζει». Ο ίδιος έλεγε: «Εγώ είμαι». Τότε τον ρωτούσαν: «Πώς λοιπόν άνοιξαν τα μάτια σου;» Εκείνος απάντησε: «Ένας άνθρωπος που τον λένε Ιησού έκανε πηλό, μου άλειψε τα μάτια μου και μου είπε: πήγαινε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και νίψου. Πήγα λοιπόν εκεί, νίφτηκα και βρήκα το φως μου». Τον ρώτησαν, λοιπόν: «Που είναι ο άνθρωπος εκείνος;» «Δεν ξέρω» τους απάντησε. Τον έφεραν τότε στους Φαρισαίους, τον άνθρωπο που ήταν άλλοτε τυφλός. Η μέρα που έφτιαξε ο Ιησούς τον πηλό και του άνοιξε τα μάτια ήταν Σάββατο. Άρχισαν λοιπόν και οι Φαρισαίοι να τον ρωτούν πάλι πώς απέκτησε το φως του. Αυτός τους απάντησε: «Έβαλε πάνω στα μάτια μου πηλό, νίφτηκα και βλέπω». Μερικοί από τους Φαρισαίους έλεγαν: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι σταλμένος από το Θεό, γιατί δεν τηρεί την αργία του Σαββάτου». Άλλοι όμως έλεγαν: «Πώς μπορεί ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνει τέτοια σημεία;» Και υπήρχε διχογνωμία ανάμεσά τους. Ρωτούν λοιπόν πάλι τον τυφλό: «Εσύ τι λες γι' αυτόν; Πώς εξηγείς ότι σου άνοιξε τα μάτια;» Κι εκείνος τους απάντησε: «Είναι προφήτης». Οι Ιουδαίοι όμως δεν εννοούσαν να πιστέψουν πως αυτός ήταν τυφλός κι απέκτησε το φως του, ώσπου κάλεσαν τους γονείς του ανθρώπου και τους ρώτησαν: «Αυτός είναι ο γιος σας που λέτε ότι γεννήθηκε τυφλός; Πώς, λοιπόν, τώρα βλέπει;» Οι γονείς του τότε αποκρίθηκαν: «Ξέρουμε πως αυτός είναι ο γιος μας κι ότι γεννήθηκε τυφλός • πώς όμως τώρα βλέπει, δεν το ξέρουμε, ή ποιος του άνοιξε τα μάτια, εμείς δεν το ξέρουμε. Ρωτήστε τον ίδιο • ενήλικος είναι, αυτός μπορεί να μιλήσει για τον εαυτό του». Αυτά είπαν οι γονείς του, από φόβο προς τους Ιουδαίους. Γιατί, οι Ιουδαίοι άρχοντες είχαν συμφωνήσει να αφορίζεται από

τη συναγωγή όποιος παραδεχτεί πως ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας. Γι' αυτό είπαν οι γονείς του, ενήλικος είναι, ρωτήστε τον ίδιο». Κάλεσαν, λοιπόν, για δεύτερη φορά τον άνθρωπο που ήταν τυφλός και του είπαν: «Πες την αλήθεια ενώπιον του Θεού εμείς ξέρουμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αμαρτωλός». Εκείνος τότε τους απάντησε: «Αν είναι αμαρτωλός, δεν ξέρω• ένα ξέρω: πως, ενώ ήμουν τυφλός τώρα βλέπω». Τον ρώτησαν πάλι: «Τι σου έκανε; Πώς σου άνοιξε τα μάτια;» «Σας το είπα κιόλας» τους αποκρίθηκε, «αλλά δεν πειστήκατε• γιατί θέλετε να το ξανακούσετε; Μήπως θέλετε και εσείς να γίνετε μαθητές του;» Τον περιγέλασαν τότε και του είπαν: «Εσύ είσαι μαθητής εκείνου• εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή. εμείς ξέρουμε πως ο Θεός μίλησε στο Μωυσή, ενώ γι' αυτόν δεν ξέρουμε την προέλευση του». Τότε απάντησε ο άνθρωπος και τους είπε: «Εδώ είναι το παράξενο πως εσείς δεν ξέρετε από που είναι ο άνθρωπος, κι όμως αυτός μου άνοιξε τα μάτια. Ξέρουμε πως ο Θεός τους αμαρτωλούς δεν τους ακούει, αλλά αν κάποιος σέβεται και κάνει το θέλημα του, αυτόν τον ακούει. Από τότε που έγινε ο κόσμος δεν ακούστηκε ν' ανοίξει κανείς τα μάτια ενός γεννημένου τυφλού. Αν αυτός δεν ήταν από το Θεό δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα». «Εσύ είσαι βουτηγμένος στην αμαρτία από τότε που γεννήθηκες», του αποκρίθηκαν, «και κάνεις τον δάσκαλο σ' εμάς;» Και τον πέταξαν έξω. Ο Ιησούς έμαθε ότι τον πέταξαν έξω και, όταν τον βρήκε, του είπε: «Εσύ πιστεύεις στον Υιό του Θεού;» Εκείνος αποκρίθηκε: «Και ποιος είναι αυτός, Κύριε, για να πιστέψω σ' αυτόν;» «Μα τον έχεις κιόλας δει», του είπε ο Ιησούς. «Αυτός που μιλάει τώρα μαζί σου, αυτός είναι». «Πιστεύω Κύριε», και τον προσκύνησε.

Σχολιασμός

Μέσα από τα ιερά Ευαγγέλια διαπιστώνουμε ότι ο Χριστός δίδασκε με λόγους, παραβολές και θαύματα. Η συγκεκριμένη ευαγγελική περικοπή αναφέρεται σ' ένα από τα θαύματα του Ιησού Χριστού το οποίο μας διηγείται ο Ευαγγελιστής Ιωάννης. Η διήγηση περιγράφει το θαύμα της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού. Το θαύμα αυτό όπως και τα υπόλοιπα θαύματα του Ιησού Χριστού, αποτελούν «σημεία» παρέμβασης του Θεού στη ζωή των ανθρώπων αλλά και μια παραβολική διδασκαλία με την οποία αποκαλύπτεται η μεσσιανική ιδιότητα του Ιησού Χριστού. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο απεσταλμένος του Θεού Πατέρα, ο σωτήρας του κόσμου.

Βγαίνοντας από το Ναό των Ιεροσολύμων ο Ιησούς Χριστός συνάντησε τον εκ γενετής τυφλό, τον οποίο και θεράπευσε. Η διήγηση διαιρείται σε τρία μέρη. Πρώτον η θεραπεία του τυφλού με θαυματουργικό τρόπο από τον Κύριο, δεύτερον η ανάκριση του ανθρώπου αυτού από τους Φαρισαίους και τέλος η συνάντησή του με τον Ιησού Χριστό.

Ο Κύριος πλησίασε τον άνθρωπο αυτό με δική του πρωτοβουλία αλλά δεν τον θεράπευσε αμέσως. Πρώτα συζήτησε με τους μαθητές του γιατί τον ρώτησαν ποιός ευθυνόταν για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν ο άνθρωπος αυτός. Στην αντίληψη των Ιουδαίων υπήρχε η άποψη ότι είναι δυνατόν ο άνθρωπος να τιμωρείται για τις αμαρτίες των προγόνων του. Ο Ιησούς Χριστός όμως τους ξεκαθάρισε ότι δεν είναι υπεύθυνοι για την τύφλωσή του οι γονείς του αλλά ούτε και ο ίδιος. «Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ.»

Αφού λοιπόν διαλύει τις αντιλήψεις αυτές των Ιουδαίων ο Ιησούς Χριστός προχωρεί στη θεραπεία του τυφλού όχι με άμεσο τρόπο. Πρώτα έφτυσε στη γη, και με τη λάσπη που δημιουργήθηκε, έχρισε τα μάτια του τυφλού και τον διέταξε να πάει να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Εδώ ο ευαγγελιστής Ιωάννης δεν αναφέρει τυχαία τη λέξη Σιλωάμ. Η λέξη «Σιλωάμ» σήμαινε απεσταλμένος. Παρουσιάζει τον Ιησού Χριστό ως τον απεσταλμένο του Θεού, ως το σταλμένο υπερφυσικό νερό, στο οποίο οι άνθρωποι θα ξαναβρούν το φως τους, όπως και γίνεται με τον εκ γενετής τυφλό.

Εδώ έχουμε και πάλι αναφορά στο νερό κάτι το οποίο γίνεται αρκετές φορές την περίοδο αυτή, μετά την Ανάσταση του Κυρίου. Έχουμε τη συζήτηση του Ιησού Χριστού με τη Σαμαρείτισσα η οποία δεν μπορεί να κατανοήσει τη βαθύτητα των λόγων του Κυρίου όταν της λέει για το «ζωντανό νερό», και έτσι ο Κύριος της λέει «πας ο πίνων εκ του ύδατος τούτου διψήσει πάλιν• ος δ' αν πίνη εκ του ύδατος ου εγώ δώσω αυτώ, ου μη διψήσῃ εἰς τον αἰῶνα, ἀλλὰ το ὕδωρ ο δώσω αυτώ, γενήσεται ἐν αυτώ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ο Ιησούς Χριστός στο σημείο αυτό όπως και στην ευαγγελική περικοπή που εξετάζουμε δίνει συμβολική έννοια στο «ὕδωρ το ζών», παραπέμποντας στο Ἅγιο Πνεῦμα, το οποίο ἐπρόκειτο να λάβει η ανθρωπότητα. Στην Παλαιά Διαθήκη ο προφήτης Ιεζεκιήλ, μιλώντας για την κάθαρση του Ισραήλ αναφέρει: «καὶ ῥάνω ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρόν, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδώλων ὑμῶν, καὶ καθαρίω ὑμᾶς» (Ιεζ. 36,25). Λέγει δηλαδή ο Θεός μέσα από το στόμα του προφήτη ότι θα μας ραντίσει με καθαρὸ νερὸ και θα εξαγνισθούμε ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία τῆς εἰδωλολατρίας. Εξάλλου ο ευαγγελιστὴς Ἰωάννης και σε ἄλλο σημεῖο του ευαγγελίου του συμβολίζει το Ἅγιο Πνεῦμα με το νερό: «ο πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζώντος. Τούτο δε εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὐ ἐμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν» (Ιω. 7, 38-39). Αυτὴ ἡ πηγὴ τοῦ «ζώντος ὕδατος» εἶναι γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἡ ἴδια ἡ Πεντηκοστή, κατὰ τὴν ὁποία τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέρχεται και ζωοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ οδήγησε ὅπως ἦταν φυσικὸ σε ἀπορίες και συζητήσεις ἀνάμεσα σε αὐτοὺς που τὸν ἤξεραν. Ἄλλοι ἐξέφραζαν ἀρνηση νὰ δεχτοῦν ὅτι πράγματι ἦταν ὁ πρῶν τυφλὸς και θεραπεύτηκε και ἔλεγαν ὅτι ἦταν κάποιος που ἀπλὰ τοῦ ἐμοιαζε. Για νὰ τὸ ξεκαθαρίσουν και νὰ εξακριβώσουν τὴν ἀλήθεια ρώτησαν τὸν ἴδιο. Αὐτὸς τότε πιστοποίησε ὅτι αὐτὸς ἦταν και ὅτι ὁ Ἰησοὺς τὸν εἶχε θεραπεύσει.

Τότε δημιουργήθηκε ἓνα ἄλλο πρόβλημα. Ὁ Ἰησοὺς θεράπευσε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ἡμέρα Σάββατο και ξέρουμε ὅτι ὁ ἰουδαϊκὸς νόμος δεν τὸ ἐπέτρεπε αὐτό. Ἐτσι φέρνουν ξανά τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μπροστὰ στους Φαρισαίους ἀφού δεν ἐβρίσκαν τὸν Ἰησοῦ. Ρώτησαν ὅτι και οἱ προηγούμενοι και πάλι οἱ ἄνθρωποι χωρίστηκαν στα δύο. Μερικοὶ εἶπαν ὅτι ὁ Ἰησοὺς δεν προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεὸ ἀφού παρέβη τὴν ἐντολὴ τοῦ Σαββάτου και εἶναι ἀσεβής. Ἄλλη ομάδα ὅμως ἀπέρριψε αὐτὴ τὴν ἐκδοχὴ γιατί δε γίνεται κάποιος που εἶναι ἀσεβής νὰ κάνει ἓνα τέτοιο θαῦμα. Ἐτσι ἀποφάσισαν νὰ ρωτήσουν τὴ γνώμη τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖο θεράπευσε ὁ Ἰησοὺς. Ἡ ἀπάντηση υπῆρξε κατηγορηματικὴ: αὐτὸς που με θεράπευσε εἶναι προφήτης. Πάλι ὅμως οἱ σκληροὶ Φαρισαῖοι δεν πείσθηκαν και φέρνουν τοὺς γονεῖς τοῦ γιὰ νὰ

επιβεβαιώσουν ότι αυτός ήταν ο γιος τους και ότι είχε γεννηθεί τυφλός. Έτσι και έγινε, οι άνθρωποι είπαν ότι αυτό ήταν το παιδί τους προς μεγάλη βέβαια απογοήτευση των Φαρισαίων.

Στη συνέχεια έχουμε την αντίδραση του τυφλού αφού οι Φαρισαίοι άρχισαν να ρωτούν και πάλι τα ίδια. Τους είπε συγκεκριμένα και ειρωνικά αν θέλουν και αυτοί να γίνουν μαθητές του και φυσικά αντέδρασαν λέγοντας ότι αυτοί ήταν μαθητές του μεγάλου Μωϋσή και ότι αυτόν τον προφήτη όπως τον χαρακτήρισε δεν τον ήξεραν. Πολύ απλά τους είπε «Εν γαρ τούτω θαυμαστόν ἐστίν, ὅτι υμεῖς οὐκ οἰδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δε ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν.» Αν δηλαδή όπως έλεγαν οι ίδιοι, ο Θεός ακούει τους ευσεβείς και αυτός που τον θεράπευσε είχε κάνει ένα τέτοιο θαύμα που όμοιό του μέχρι τώρα δεν είχε γίνει, τότε καμία αμφιβολία δε χωρούσε ότι προερχόταν από το Θεό. Τότε αφού οι Φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αντιδράσουν σε μια τόσο τεκμηριωμένη απάντηση τον έδιωξαν.

Ο Ιησούς επιδιώκει και βρίσκει τον θεραπευμένο άνθρωπο και τον ρωτά αν πιστεύει σε Αυτόν και του απαντά ότι τον πιστεύει και τον προσκύνησε.

Σε αντίθεση με τον τυφλό, ο οποίος αδυνατούσε να δει, όμως μπόρεσε να θεραπευθεί και σωματικά και ψυχικά και να ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, οι οποίοι είχαν υγιή μάτια του σώματος, παρέμειναν στο σκοτάδι της άρνησης και της πνευματικής τύφλωσης και απέρριψαν τον Ιησού Χριστό. Η βεβαίωση του Ιησού Χριστού ότι, «ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾶ, φῶς εἰμὶ τοῦ κόσμου», αποτελεί την εφαρμογή του μηνύματος του θαύματος και για το σύγχρονο άνθρωπο. Ο Ιησούς Χριστός είναι η πηγή που προσφέρει το «ὕδωρ τὸ ζῶν», το «φῶς τὸ ἀληθινό», την αλήθεια και τη ζωή στον κόσμο.

- Φωτογραφία Ραφαήλ Γεωργιάδης